Π.Ο.Π.Ο.Κ.Π.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ **Ο**ΜΟΣΠΟΝΔΙΑ **Π**ΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ **Κ**ΟΙΝΩΝΙΚΗΣ **Π**ΟΛΙΤΙΚΗΣ

Πατησίων 30, 101 70 Αθήνα
Τηλ.: 213.15.19.112, 695.054.24.63
Email grammateia@popokp.gr
grammateia.popokp@gmail.com
Site: popokp.gr

Αθήνα, 23 Νοεμβρίου 2026
Αρ. Πρωτ.: 4345

ΨΗΦΙΣΜΑ

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2026
ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η 25η Νοεμβρίου είναι η Διεθνής Ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών. Φέτος είναι και ημέρα απεργίας που προκήρυξαν ΑΔΕΔΥ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και πρωτοβάθμια σωματεία. Ο αγώνας για τις αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, για αξιοπρεπείς συνθήκες και όρους εργασίας, ασφάλεια και υγεία στην εργασία, συνδέεται άρρηκτα με τον αγώνα κατά της βίας σε βάρος των γυναικών.

Για τη βία της ανεργίας και της φτώχειας κατά των γυναικών

Πρωτιά στην έμφυλη ανισότητα καταγράφει η χώρα μας, αφού για άλλη μια φορά η ανεργία των γυναικών παραμένει σταθερά υπερδιπλάσια σε σχέση με των ανδρών στην ελληνική αγορά εργασίας.

Την ίδια στιγμή, οι γυναίκες εργαζόμενες είναι το πρεκαριάτο, από τα πιο χτυπημένα κομμάτια της αγοράς εργασίας. Το ποσοστό των γυναικών σε μερική απασχόληση είναι σχεδόν τετραπλάσιο από αυτό των ανδρών. Το 2025 η υπο-απασχόληση των γυναικών ανήλθε στο 31,26% επί του συνόλου της γυναικείας απασχόλησης. Αρκετές από αυτές αναγκάζονται να εργάζονται με ευέλικτες μορφές εργασίας, χωρίς να το επιθυμούν, γιατί δεν βρίσκουν εργασία με πλήρες ωράριο. Ταυτόχρονα η έμφυλη κατανομή των εργασιών φροντίδας, το δυσανάλογο βάρος που επωμίζονται για τη φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων ή άρρωστων μελών των οικογενειών τους καθιστά τις υποαπασχολούμενες, Ελληνίδες και μετανάστριες, τις πιο σκληρά εργαζόμενες στην Ελλάδα. Η απουσία δομών φροντίδας καταμαρτυρά ότι στη χώρα μας η φροντίδα είναι γένους θηλυκού.

Ακόμα και η γραμμή SOS, 15900, για τη στήριξη και την πρόληψη της έμφυλης βίας, στελεχώνεται αποκλειστικά με συμβασιούχες ΕΣΠΑ! Αυτές που καλούνται να στηρίξουν γυναίκες που κινδυνεύουν, βρίσκονται οι ίδιες χωρίς φροντίδα, μισθό και εργασιακή ασφάλεια!

Οι χαμηλά αμειβόμενες εργαζόμενες στην έξοδό τους από τον εργασιακό βίο θα βρεθούν αντιμέτωπες με τις δραματικά μειωμένες συντάξεις. Το χάσμα στις συντάξεις μεταξύ ανδρών και γυναικών στη χώρα μας αγγίζει το 30%-35%, με αυτές τις ηλικιωμένες γυναίκες να βρίσκονται αντιμέτωπες με τη βία της φτώχειας, συχνά εξαρτώμενες από το εισόδημα του συζύγου τους ή τα πενιχρά επιδόματα, των 400 ευρώ, που μοιράζει, άπαξ, η κυβέρνηση.

Η εργασία, τόπος εξάντλησης και θανάτου για τις γυναίκες

Από την άλλη πλευρά, όσες εργάζονται με πλήρη απασχόληση παλεύουν με το εργασιακό στρες και την εργασιακή εξουθένωση. Νοσηλεύτριες, μαίες, κοινωνικές λειτουργοί, δασκάλες, νηπιαγωγοί είναι το εργατικό δυναμικό που στηρίζει τις υποβαθμισμένες δημόσιες υπηρεσίες. Είναι αυτές που εργάζονται καθημερινά σε συνθήκες εντατικοποίησης και εξαντλητικά ωράρια και που, μαζί με τις οικογενειακές υποχρεώσεις τους, είναι διαρκώς αντιμέτωπες με ψυχοκοινωνικούς κινδύνους. Οι γυναίκες στον τουρισμό και την εστίαση, αυτές που δουλεύουν στις κουζίνες, στο σέρβις, στα πλυντήρια και στην καθαριότητα, βιώνουν τη θερμική καταπόνηση, τα καλοκαίρια του τουρισμού, αιτία των εργατικών «ατυχημάτων» σε αυτούς τους κλάδους. Διόλου τυχαίο ότι οι περισσότεροι τραυματισμοί των γυναικών καταγράφονται στη διαδρομή προς τη δουλειά και αποχωρώντας από τη δουλειά, ενώ τα οδικά τροχαία κατά τη μετάβαση ή επιστροφή τους αποτελούν τη βασικότερη αιτία θανατηφόρων εργατικών «ατυχημάτων» για τις γυναίκες γιατί είναι αυτές που τρέχουν να προλάβουν τις εργασίες της φροντίδας.

Ο θάνατος των γυναικών στην μπισκοτοβιομηχανία ΒΙΟΛΑΝΤΑ μας θυμίζει ότι οι γυναίκες αντιμετωπίζουν την πιο σκληρή μορφή βίας στους χώρους εργασίας. Επειδή αναγκάζονται να «επιλέξουν βάρδιες» για να επιτελέσουν όλους τους «ρόλους» (της μάνας, της γιαγιάς, της φροντίστριας) που τους αναθέτει ένα σύστημα που θεωρεί πολυτέλεια τις κοινωνικές δομές, αλλά όχι τους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Η πολεμική οικονομία και η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας χειροτερεύουν την κατάσταση, γυρίζουν χρόνια πίσω το γυναικείο κίνημα, επαναπροσδιορίζοντας με αυστηρότητα τους κοινωνικούς ρόλους και καταργώντας κατακτήσεις του γυναικείου και ΛΟΑΤΚΙ κινήματος, ώστε να «ανταποκριθούμε» στις πολεμικές συνθήκες που μας επιφυλάσσουν. Τραγικό!

Εμείς, αδελφές μας, σας πιστεύουμε

Η ψυχολογική και λεκτική βία είναι αυτή που βιώνουν οι εργαζόμενες γυναίκες κυρίως στον τουρισμό και την εστίαση, κλάδοι που καταγράφουν πρωτιά στη βία σε βάρος των γυναικών. Στους κλάδους όπου αυτές εργάζονται υποαπασχολούμενες και χαμηλά αμειβόμενες, ευάλωτες στη δύναμη και την εξουσία του προϊστάμενου, του διευθυντή, του ίδιου του εργοδότη, αλλά και του πελάτη.

Οι κυβερνητικές πολιτικές της βίαιης απορρύθμισης της εργασιακής σχέσης, της θωράκισης της εξουσίας του εργοδότη και της αυταρχικοποίησης των χώρων εργασίας, έδωσαν τη δύναμη για την επιβολή όχι μόνο της άγριας εκμετάλλευσης αλλά και της βίας (λεκτική, σωματική, σεξουαλική) σε βάρος των εργαζόμενων γυναικών. Το τείχος της σιωπής δεν έχει ραγίσει και, παρά την υπο-καταγραφή της σεξουαλικής παρενόχλησης, εμείς, αδελφές μας, το γνωρίζουμε και σας πιστεύουμε.

Για τις γυναίκες οι τόποι έξω από τη δουλειά δεν είναι πάντα ασφαλείς τόποι. Το 2025 ασκήθηκαν 12.880 ποινικές διώξεις για ενδοοικογενειακή βία. Η πιο σκληρή βία κατά των γυναικών, η γυναικοκτονία, εκτοξεύτηκε στον τρομακτικό αριθμό των 21 γυναικοκτονιών από την αρχή μέχρι το φθινόπωρο του 2026, με τις περισσότερες να διαπράττονται από τους συζύγους ή τους συντρόφους τους, αυτούς που θεωρούν τη γυναίκα ιδιοκτησία τους. Το σπίτι είναι ο τόπος του θανάτου των περισσότερων θυμάτων.

Γιατί δεν έφυγες; Γιατί τον επέλεξες; Γιατί μιλάς τώρα; Τι φορούσες; Κι εμείς ρωτάμε, γιατί οι γυναίκες πρέπει να είναι τα «ιδανικά» θύματα για να δικαιωθούν; Όσοι και όσες μετακινούν την ευθύνη της βίας από τον θύτη στο θύμα συνεχίζουν να κακοποιούν τις γυναίκες-θύματα, στα δικαστήρια, στους χώρους εργασίας, στο ενδοοικογενειακό περιβάλλον. Απαλλοτριώνουν τα θεμελιώδη δικαιώματα των γυναικών, αυτά της αξιοπρέπειας και της δικαιοσύνης.

Η απάλειψη της λέξης «φύλο» από τη Γενική Γραμματεία Ισότητας Φύλου και από κάθε σχετική υπηρεσία, η δημιουργία Υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, ο καταλογισμός του δημογραφικού προβλήματος στις γυναίκες, δηλώνουν ευθαρσώς ότι η κυβέρνηση και όλα τα κόμματα «εξουσίας» που δεν κάνουν τίποτα για αυτά, θεωρούν ότι η ζωή των γυναικών πρέπει να είναι αφιερωμένη κυρίως στη φροντίδα της οικογένειας και εστιασμένη στην κοινωνική αναπαραγωγή, σε ένα ρόλο «βοηθητικό», που στα μάτια πολλών ανθρώπων της κοινωνίας μας, τις καθιστά άνισες ως υπάρξεις.

Η βία κατά των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων σε δημόσια θέα

Τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα που προφυλάσσουν την ψυχική τους υγεία με τη σιωπή μέσα στους εργασιακούς χώρους, τα τρανς άτομα, που δεν θα τα συναντήσουμε ποτέ ούτε στο δημόσιο ούτε στον ιδιωτικό τομέα να εργάζονται με φανερή την ταυτότητα επιλογής τους, η ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα που βρίσκεται στο περιθώριο της σελίδας, υφίσταται τη βία τις περισσότερες φορές σε δημόσιους χώρους. Βία λεκτική, σωματική, σε κοινή θέα, για να καταλάβει το θύμα ότι δεν μπορεί να υπάρχει πουθενά. Η απειλή του βιασμού, η εξύβριση και προσβολή της σεξουαλικής ταυτότητας είναι το μοτίβο της βίας σε βάρος τους. Είναι η μορφή της βίας που στιγματίζει τη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα ως ανεπιθύμητη και την κάνει αόρατη.

Ο εκφοβισμός και ο εξευτελισμός, η απαξίωση της ίδιας της ανθρώπινης υπόστασης σε κοινή θέα είναι η ανακατάληψη του εδάφους με όρους σκληρής και απάνθρωπης βίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ
ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

Το Δ.Σ. της Π.Ο.Π.Ο.Κ.Π.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑ
SOCIALE DE GRECE DU PERS. DES ORGANISMES DE POLIT